ב"ח ד העוף הין כו משום ניד הנשה וכו'. שאלו מהנגיד כ' יהושע מבני בפי של רבינו מכיון שהמכוון על הכף מה הועיל בהמרו הלה ירכו הרוך

דלרבק דפליצי שלים דפומכום בדין הותו ואת בנו מתניחין דוקה כשתי אכילות ושתי והשיב פירוש אמרו הין לו כף לא נרצה שחין לו כול אלא כוונתו שאין לו כף שנול שכ"ל וכשום הום:

ו האובל גיד סנסס של נכילה וכו' מו של פולה חייב שחים וכו'. כחוב בחשוכות הרשב"ל הקושים דמוכח בפ' גיד הנשה (דף פ"פ:) דלמ"ד פֿין בנידין במתן סעם חין איכור מוקדשין נוהג בו ושכן פסק הרמב"ם ובאוכל גיד הנשה דעולה פסק דחייב שחים ומאן דמחייב שחים ע"כ אית ליה יש בנידין בנ"ם וקשית דידיה מדידיה גם היני יודש דרכו בזה :

מ מבח הנחמן למכור בשר וכו'. שיין בשוף פ"י מהל' פחיכה וכסוף פי"ב מהל" פקות:

י הלוקה בשר ושלחו ביד החד מעמי החרן וכו'. כתב הרב התניד כבם הרשב"ה שתוחר לתת להיים ישרהל חוכי קנבום אף ע"פ שחשוד וכו' . בחשובה כתב שהפשר שחין הומרים לסמוך על העבו"ם לכתחלה משעם שהקובום בזול שחין אומרים הלח בדיעבד וכעובדה דההיה ארבה דמורייבה:

ניד וגיד): ד "העוף אין כו משום גיד הנשה מפני שאין לו כף ידך אלא יריכו ארוך. ואם נמצא עוף שירכו כירך הבהמה שיש לו כף גיד הנשה שלו אסור ואין לוקין עליו. וכן בהמה שכף ירכה ארוך כשל עוף גיד הנשה שלה אסור ואין לוקין עליו: ד<u>ק האוכל ניד הנשה</u> מבחמה וחיה הממאים פמור לפי שאינו נוהג בממאה אלא בבהמה שכולה מותרת. ואינו כאוכל משאר גופה שאין הגידים מכלל הבשר כמו שביארנו. ואם אכל מחלב שעל הניד הרי זה כאוכל מבשרה: (האוכל גיד הנשה של נבילה או של מרפה או של עולה חייב שתים. מתוך שנכלל באיסור שאר גופה שהיה מותר נכלל גם הגיד ונוסף עליו איסור אחר: ז יהנושל גיד הנשה צריך לחמם אחריו עד שלא ישאיר ממנו כלום. ונאמן המבח על גיד הנשה כשם שנאמן על החלב. 'ואין לוקחין בשר מכל מבח אלא אם היה אדם כשר ומוחזק בכשרות

הוא ששוחם לעצמו ומוכר ונאמן: ת במה דברים אסורים בחוצה לארץ אבל בארץ ישראל בזמן שכולה לישראל לוקחין מכל אדם: 🗅 ימבח הנאמן למכור בשר ונמצא בשר נכלה או בשר טריפה יוצא מתחת ידו. מחזיר את הדמים לבעלים ומשמתון אותו ומעבירין אותו ואין לו תקנה לעולם ליקח ממנו בשר עד שילך למקום שאין מכירין אותו ויחזיר אבדה בדבר חשוב או ישחום לעצמו ויוציא מרפה לעצמו בממון חשוב שודאי עשה תשובה בלא הערמה: ז יהלוקה בשר ושלהו ביד אחד מעמי הארץ הרי זה נאכן עליו. ואע״פ שאינו מוחזה בכשרות אין חוששין לו שמא יחליף. ואפילו עבדי ישראל ואמהותיהן נאמנין בדבר זה אבל לא לעכו"ם שמא יחליף: עשר

"[בס"א אינו]: א נס זה שה: ב נס זה שה: ג טור י"ד סי' כה: ד טור שם סי' קיט סת"ג עבין סנ: ה טור שם סי' קיה:

אינו סופג אלא ארבעים וקי"ל כסחם. ומ"ב רביט או שאכל כ' גידין וכו' סכל מחבאר בנמרא בביאור דח"ק דמחני'. וים מי שכחב דדוקא שאכלן בשחי החראות אבל אכלן בהחראה אהת אינו לוקה אלא אחת וכן מבואר בנמרא בפ' אותו ואח בנו (דף פ"ב:) ועוד שחזר ואמר וכן בהתה שכף ירכה ארוך כשל עוף והלא כבר אחר אין לו כף.

> התראות והלכה כרבק כמו ביתבאר פרק י"ב מהלכות שחיכה , ומה שסתם רבינו כאן לפי שסמך על מ"ש בזה פרק י"ד בדין האוכל אכילה נדולה מדבר החסור:

> ד העוף אין כו וכו׳ . במשנה (דף פ"פ:) ואינו נוהג בעוף מפני שאין לו כף ופירשו בנמרא שאין לו כף עגול בעי כ' ירמיה

אית ליה לעוף ועגיל אים ליה לבהמה ולא עגיל מחי בתר דידים חזליכן או בתר מינים אזליכן סיקו וידוע שכפיקה דחורייתה לחומרה וחין מלקין על הספיקות:

ה האוכל גיד הנשה מבהמה וכו' . כבר כתבתי המשנה שאמרה ואינו נוהג בפמלה . וכבר נהבחר פ"ד שחין מלקות

בהוכל נידי נכלח טמחה כחכר שם . ומ"ם שהחלב שעל הגיד הרי הוא כאוכל מבשרם פשום הוח:

ו האובל גיד הנפה של נכילה וכו'. בנמרה (דף ק"ג) ממרו שהוא מחלוקת תנחים ומשן דשים ליה שיבור כולל מחייב שתים ודעת רבינו לפסוק כן כמו שכתב בהרבה מקומות:

ז הנוטל ניד הנשה וכו'. כבר כהבתי זה למעלה דהלכה כר"מ דאמר לריך לחשם אחריו מדרבון במן החורה אינו אבור אלא

שעל כף הירך בלבד כנוכר למעלה: ונאמן המכח וכו'. כם (דף ל"נ:) מסקנה דגמרה : ואין לוקחין וכו' . כבר נחבחר כיוצה בזה בחתיכת דג פ"ג וה"ה לכשר וכן כראה מן הנמרא שאמרו בפ' הין מעמידין (דף ל"ם:) כדין החומם חתיכם דג היינו בשר ועוד

יתבמר פי"ח: מ מבח הנאמן למכור וכו'. דין חזרת הדמים

מבוחר בבכורות פרק כל פכולי המוקדבין (דף ל"ז) והוא אפ"פ שאכלו הבשר כמכר פרק ו' מהלכות מכירה. ומ"ש משמחין אותו וכו'. מבואר בשנהדרין "פ' זה בורר (דף כ"ה): י הלוקח בשר ושלחו וכו'. כך היא מסקנה דגמרה בפ"ק דחולין (דף ו') דלחופי לה חיישיגן ומפקידין הבואה מחוקנת והפילו הצל עם הארן והיין חוששין שמה יחליף והוא שלה החוקים להיים ישראל הוצי קנבום הע"פ שחשוד לתפור בגדיו בפשחים אלה ביש בו כדי הוחזק על הגול וכן מחבלה בדברי רבינו. וכהב הרשב"ה ז"ל ונרחה ב"כ שמוחר לחת לחיים ישראל חוצי קנבום הע"פ שחשוד לתפור בגדיו בפשחים אלה ביש בו כדי להחמיר מפני שיש בו טורח בחפירה הקובום יותר משל פפתים ואפשר שמפני טרחו הוא מחליף וכודהי אכור לומר לו לחפור בחושי קובום שלו שכ"ד. וראיתי שכשיו שיהגו בהרבה מקומות לסמוך בזה אף של חיים נכרי שקונה חוטי קנבום להפוד בינו לבין שלמו , והפשר שכיון שיש היכר בין של קנצום לשל פשחן מרחת ולה אתי להחלופי דהה מדע הומניתיה ונהפש שליו ולה אמרו לחוש אלה בדבר שה"א לשמוד שליו הבל בדבר שיש לשמוד שליו ש"י בדיקה האת דשל פשהן כבה מיד ושל קנצום הולך וכברף מחירה הוה להחליף ובשל נפש יהוש בדבר כנ"ל . וח"ש ואפילו עבדי ישראל וכו" הוא בעבדים כנעניים שתלו ועבלו לבם עבדות וכבר נתבאר ענינם פו"ב מהלכות א"ב והרי הן כנבים . וראיתי לרשב"א ז"ל שבהב בספרו הארוך שמי שהוא חשוד לאכול דברים שאין הרבים רגילין להקל בהן שאף הוא חשוד להחליף ולא אמרו אין חשודין להחליף אלא במי שחשוד לאכול הברים באין הרבים רגילין להקל בהן שאף הוא חשוד להחליף ולא אמרו אין חשודין להחליף אלא במי שחשוד לאכול אחד מן הדברים האסורין שהרבים רגילין בהן בדמהי לעם החרן ובגבינה בל עכו"ם חבל אם הוא חשוד להיסורין שאין הרבים רגילין להקל בהם הרי הוא כעכו"ם ואין מפקידין אללו דבר האסור מן ההורה אלא בשני הוסמום ועל הדרך שיחבאר פי"ג בדין העכו"ם בדברי רבינו והביאו לזה מה שאמרו בפ' אין מעמידין (דף ל"א) בדבר של חורה שאמר בחותם אחד ומפרשי לה רבווהא ז"ל בישראל החשוד ע"ב דבריו ז"ל . והין נראה כן דעה רבינו כמו שיתבאר פ"ג אלה בעכו"ם דוקה וו"ש כאן חבל לה לעכו"ם שמה יחליף:

*(זכו לפו גירסת ההלכות דגרים בתתיה רב נחמן ושבריה אכל גירסתנו היא פפליה רב נחמן ועבריה וכודאי נראה דגירסתנו היא הנכונה דאי בתחיה רב נחמן איך סכר לאכבוריה מצים דרבי מוייה ושיפרים נאיך א"ל ככא דילמא אישרומי קא משכים כא מאי דשבד מן סדין כוא דשבד כדין מוחרם דאבור בתכשורת כאכל ומאי סערמם בייך ככא או מאי דרך חבידות איכא, ולא ראותו אחד מן כפוסףים בסרגים כוס ונ"ע]:

מוחוק לאכול דברים שאין הרבים רגילים לאכול לא מפני זה יקרא מוחוק בפיסול אלא מ"מ יקרא אינו מוחזק בכברום . ח"ם ה"ה למפה שדעה הרשב"א שלה כדברי רבינו בענין דהשוד על הדברים שאינם רגילים לאכול שכן דקדק משום דכתב אבל לעכו"ם וכו' אבל מריבא דהינו מוחזק בכברות ליכא למידק הישכה כדדייקיק גבי גזל דבאני הא מהה כדפרישים, ומ"ם ס"ה ז"ל בשם הרשב"א שמותה לתח לחיים ישראל חופי קנבום מֹשַ"פ שהבוד להפור בנדין בפשחים קשם דהומ ז"ל כתב שמי שחום חבוד למכול דברים שחין הרבים רגילים להקל בי שחף סוח השוד להחליף כדכתב ה"ה ז"ל לקבון בשמו נה"כ תפירת בגדים בפשתים חין רגילים להקל בו . וחולי יש לומר דהחם שחיי בהו חוכל חוסם דברים וכיון שהוח חוכל וניזון מהם חשיד כפי משח"כ כמן דחין זה דבר אכילה . ומ"ם אבל אם הוא חשוד לאיבורים באין הרבים וכו' איירי בענין אכינה כדפהח בריבה דלישנים. ועל כהיים הרשב"ה בהכים מהה דפרק הין מעמידין דדבר חורה בהבור בחותם החד ומפרשי ליה דכווקת ביברחל חבוד וכו' מיכת למידק דמי המר לו דחותו ישראל חבוד להקל על דברים באין הרבים רגילים להקל דילמא סוא חבוד על הגיזל דבהא אפילו רבינו מודה דנחבד על בום עבירה מפורסמה ול"ע . ומ"ב ה"ה בתחילת

דבזרוע ולחיים בהלכות בכורים וכן באוחו ואם בנו פ' י"ב מהלכות שחיעה הזכיר שנוהג בכל המקומות אע"ג דשם פירש כאן לא השם דסתמו כפירושו וכיון דבמקלם מקומן פירש די לו בכך ומ"מ אין פעמו של ה"ה ברור :

ד מפני שחין לו כף ירך וכו'. מ"ש בנמרה (דעוף) [דכף] ענול ר"ל הכף שהוה הפולפ"ה בלעז ופשום הוח :

ז אלא אם סים אדם כשר וכו' הוא ששוחם לעלמו וכו'. כלומר דוקא אם סיה אדם כשר או הוא שוחט לשלמו ומוכר אבל אם לא היה הטבח מוחוק באדם כשר המר ישחוש (לעלמו) והוא ימכור :

ם ומשמתין אותו. רב אלפס גרים בפרק זה בורר (דף כ"ה) בעובדת דההות עבחת שמתיה רב נחתן ועבריה ולא כנירסתנו שהיא ששליה ועבריה וזו היא

נירסת רבינו ולכך כהכו מפתחין לותו וכו' : י הלוקה בשר ופלחו כיד להד מעמי ההרן הדי זה נלתן עליו. מ"ם ה"ה פלה היה מוחזק של הגזל שמחבחר בדברי רבינו שהיח פסול פשום הוח שכן כחב חינו מוחזק בכשרות משמע לה בכשרות ולה בפיסול הבל הם בפיכול לה הבל הע"ב שיהיה

ואין לוקחושכבר מכל שבה עד ליקדין מכל אדם . פרק אין משמידין (דף ל"ט) וכירוצלמי יהתיסנהא ב שבת הנאמן עד כנה שבתם. במשכת שנהדרן פ" זם צירר (דף כ"ס): הלוקה כבר עד שמא ימליף. כתוספת דוסכת דמכת המאו שרק של שנות (דף ש"י) ושרק אין שמשודין (דף כ"ט) ופ"ק דמולון (דף ז') וכמסכת גיעין פרק סניוקין מקנתו (דף ס'ה):

העוף אין כו עד ירכו ענול . פרק גוד הנשה (דף פ"ג) : ואש נמלא טוף עד ואין לוקין עליו . פ" גיד הנשה הסכימו כך כל הראבונים ז"ל מדחלי חלמודא טעמא ככף : האוכל מגוד הנשה עד האוכל מכברה . פרק גיד הנשה (דף ל") : האוכל גיד הנשה של נכלה כו" עד ונוסף עליו איסור אחר . סוף פרק גיד הנשה (דף ל"ג) : הנושל גיד הנשה כו" עד החלב . פרק גיד הנשה (דף ל"ע) :